

Sygn. akt XVI GC 3028/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2017 r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **P. S.**

o zapłatę kwoty 21.762,42 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Bank (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego P. S. kwotę 4.800 (cztery tysiące osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3028/16

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2016 r. wpłynął do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. pozew (...) Bank (...) S.A. przeciw P. S. o zapłatę kwoty 21 762, 42 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2016 r., z tytułu zawartej między stronami w dniu 20 kwietnia 2010 r. umowy kredytu, oraz o zwrot kosztów procesu. Powód wskazał, że na dochodzoną kwotę składa się kapitał kredytu (w wysokości 17 688,76 złotych), odsetki umowne, opłaty oraz odsetki ustawowe, które stały się w całości natychmiast wymagalne w związku z wypowiedzeniem przez powoda umowy z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwanego ze swoich zobowiązań (pozew k. 2-4).

Dnia 4 maja 2016 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i przekazano sprawę do postępowania upominawczego. Dnia 10 maja 2016 r. sąd zarządził wezwanie powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu, co powód w dniu 24 maja 2016 r. uczynił. Dnia 17 czerwca 2016 r. wydany został nakaz zapłaty, w którym sąd nakazał pozwanemu zapłatę kwoty wskazanej w pozwie oraz kwoty 3 867 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwutygodniowym od doręczenia albo wniesienie w tym terminie sprzeciwu (nakaz zapłaty k. 49).

W dniu 5 sierpnia 2016 r. do sądu wpłynął sprzeciw pozwanego, w którym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, a także wniósł o dopuszczenie dowodów z dokumentów i zeznań świadka M. S.. Pozwany podniósł, że powód spłacił całość kredytu zgodnie z warunkami umowy kredytu z dnia 20 kwietnia 2010 r., co bank potwierdził wydając zgodę na wykreślenie zabezpieczającej ten kredyt hipoteki, w związku z czym w dniu wypowiedzenia przez powoda umowy zadłużenie już

nie istniało, jak również, że bank nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie swojego roszczenia (sprzeciw, k. 56-57).

W związku z prawidłowym wniesieniem sprzeciwu, nakaz zapłaty na mocy art. 505 §1 k.p.c. utracił moc. W dniu 12 września 2016 r. sąd postanowił skierować strony do mediacji oraz zarządził zobowiązanie pełnomocnika powoda do złożenia dalszego pisma przygotowawczego w celu odniesienia się do zarzutów pozwanego, a także do złożenia historii spłat na rachunkach bankowych prowadzonych dla umowy kredytowej z dnia 20 kwietnia 2010 r. W dniu 15 września 2016 r. skierowano do pełnomocnika powoda zarządzenie zobowiązujące go do złożenia historii spłat, na które powód odpowiedział pismem z dnia 30 września 2016 r. (pismo powoda z dnia 30 września 2016 r. wraz z załącznikami, k. 93-120). W dniu 16 września 2016 r. skierowano do pełnomocnika powoda pismo informujące o zobowiązaniu do złożenia dalszego pisma przygotowawczego, co nie nastąpiło.

Powód nie wyraził zgody na mediację, w związku z czym w dniu 30 stycznia 2017 r., zgodnie z zarządzeniem odbyła się rozprawa, na której przesłuchano świadka M. S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 20 kwietnia 2010 r. między (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w P. a P. S. została zawarta umowa kredytu na lokal nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił kredytobiorcy kredytu, kredytobiorca zaś zobowiązał się zwrócić kwotę kredytu wraz z odsetkami oraz ponieść określone w umowie koszty (opłaty i prowizje) z nim związane. Kredyt zabezpieczony został hipoteką kaucyjną do kwoty 814 000 złotych, ustanowioną na nieruchomości położonej pod adresem: ul. (...), O.. Umowa stanowiła również, że do kwestii nią nieuregulowanych stosuje się postanowienia obowiązującego Regulaminu będącego jej integralną częścią (okoliczności bezsporne; poparte umową kredytu k. 21-25).

W dniu 19 września 2011 roku utworzony został bank krajowy (...) S.A., który na mocy art. 42a ustawy Prawo bankowe, wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki dotychczasowego banku kredytującego. W dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. (jako spółka przejmująca) połączyła się ze spółką (...) S.A. w trybie art. 492 §1 pkt 1 k.s.h., przejmując jej cały majątek. W związku z tym (...) Bank (...) S.A. wstąpił w prawa i obowiązki banku wynikające z zawartej z P. S. umowy kredytu na lokal nr (...) (okoliczności bezsporne; poparte oświadczeniem (...) S.A. o wstąpieniu w prawa i obowiązki (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w P. k. 19, odpisem pełnym z rejestru przedsiębiorców (...) Bank (...) S.A. k.16.).

W związku z chęcią sprzedaży nieruchomości obciążonej hipoteką na rzecz banku, P. S. zwrócił się do banku o określenie przez bank warunków do udzielenia zgody na spłatę kredytu i wykreślenie hipoteki. W dniu 16 czerwca 2014 r. bank wydał, pozostające w mocy do 18 lipca 2014 r. zaświadczenie (promesę), stwierdzające, że z tytułu umowy kredytu na lokal nr (...) pozostało do spłaty 342 102, 56 złotych. W dniu 17 lipca 2014 r. bank wydał kolejną promesę, pozostającą w mocy do dnia 1 sierpnia 2014 r., stwierdzającą, że z tytułu wyżej wskazanej umowy kredytu pozostało do spłaty 338 470,95 złotych. W obu zaświadczeniach bank potwierdził, że warunkiem wydania przez niego zgody na wykreślenie hipoteki zabezpieczającej ten kredyt jest całkowita spłata kredytu (okoliczności bezsporne; poparte zaświadczeniami z banku k. 58 i k. 61).

Wskazana przez bank w zaświadczeniu kwota została wpłacona przez nabywcę zabezpieczonego hipoteką lokalu położonego przy ulicy (...) w O., M. S.. Następnie, w dniu 29 lipca 2014 r. P. S. złożył dyspozycję wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu w oddziale banku. W dniu 6 sierpnia 2014 r. P. S. wraz z nabywcą lokalu udali się do oddziału banku, w celu uzyskania zgody banku na wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej tej nieruchomości. Uzyskali tam informację, że w celu wydania tej zgody niezbędne jest jeszcze wpłacenie kwoty 2 000 złotych. Kwota ta została wpłacona, w związku z czym bank wydał zgodę na wykreślenie hipoteki, w następstwie czego hipoteka została wykreślona z księgi wieczystej lokalu (dowód: twierdzenia pozwanego k. 56, wniosek o zmianę warunków umowy k. 62-64, zeznania świadka M. S. k. 63, potwierdzenie wpłaty gotówkowej z dnia 6 sierpnia 2014 r. k.65, wydruk z księgi wieczystej nr (...) k. 162).

W późniejszym czasie P. S. uzyskał informację, że złożona przez niego dyspozycja wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu nie została zrealizowana. W związku z tym, 19 listopada 2014 r. kredytobiorca złożył w banku kolejny wniosek

o wcześniejszą całkowitą spłatę kredytu, zaznaczając jednocześnie, że w przypadku uznania, że kwota na jego rachunku bankowym jest niewystarczająca, wnosi o spłatę kredytu w wysokości, na jaką pozwalają zgromadzone tam środki. Pismem z dnia 25 listopada 2014 r. bank poinformował kredytobiorcę, że dyspozycja z dnia 29 lipca 2014 r. nie została zrealizowana z uwagi na brak środków wystarczających na spłatę całości kredytu, oraz że zrealizował dyspozycję z dnia 19 listopada 2014 r., to jest dokonał częściowej spłaty kredytu. Kredytobiorca skierował następnie do banku zapytanie z prośbą o przedstawienie historii spłat. W dniu 28 stycznia 2015 r. bank poinformował kredytobiorcę, że kwota niezbędna do całkowitej spłaty kredytu na dzień 29 lutego 2014 r. wynosiła 349 821, 44 złotych, nie przedstawiając uzasadnienia tej wysokości (dowód: twierdzenia pozwanego k.56, pismo pozwanego do powoda k. 66, pismo powoda do pozwanego k. 67, pismo pozwanego do powoda k. 69, pismo pozwanego do powoda k. 72).

Bank pismem z dnia 5 maja 2015 r. dokonał wypowiedzenia umowy kredytu na lokal nr (...), opierając się na treści stanowiącego integralną część umowy Regulaminu, z uwagi na niedotrzymanie przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, zaznaczając jednocześnie, że z upływem okresu wypowiedzenia całość zadłużenia wynikającego z umowy kredytu postawiona zostanie w stan natychmiastowej wymagalności. Bank oznaczył wysokość zadłużenia, zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych, na 21 762, 42 złotych. Pismem z dnia 10 marca 2016 r. bank wezwał kredytobiorcę do zapłaty tej kwoty pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (dowód: wypowiedzenie umowy kredytu k. 29, wyciąg z ksiąg bankowych k. 32, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 34).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez strony sporu dokumentów, zeznań świadka M. S. oraz twierdzeń powoda i pozwanego zawartych w pozwie i sprzeciwie od nakazu zapłaty. Załączone dokumenty nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym sąd uznał je za wiarygodne. Większość z załączonych dokumentów miała przy tym formę dokumentów prywatnych, w związku z czym, zgodnie z art. 245 k.p.c., są one dowodem jedynie tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumencie. Odrębną kwestią pozostaje ocena znaczenia tych oświadczeń. Podkreślenia wymaga fakt, że również wyciąg z ksiąg banku jest w postępowaniu cywilnym dokumentem prywatnym, a nie urzędowym, a więc oświadczeniem banku o tym, że istnieje określone zobowiązanie, w określonej wysokości. Twierdzenia pozwanego o dokonaniu spłaty kredytu w wysokości wskazanej w promesie, jak i o fakcie nieposiadania przez niego przez określony czas wiedzy o zadłużeniu oraz nieotrzymaniu w późniejszym czasie od banku szczegółowych informacji odnośnie do sposobu wyliczenia pozostałej do zapłaty kwoty nie zostały przez powoda zakwestionowane, mimo dokonanego przez sąd zobowiązania powoda do złożenia dalszego pisma procesowego, w którym odniósłby się on do twierdzeń pozwanego. W związku z powyższym, sąd uznał te fakty za przyznane na mocy art. 230 k.p.c. Fakt wykreślenia hipoteki ustanowionej na lokalu położonym przy ulicy (...) w O. potwierdzony został wydrukiem z księgi wieczystej tej nieruchomości. Zeznania świadka sąd uznał za wiarygodne, były one bowiem spójne z przyznanymi przez stronę przeciwną twierdzeniami powoda w zakresie dokonania spłaty kredytu w wysokości wskazanej w promesie (k. 56).

W przedmiotowej sprawie bezsporny między stronami był fakt zawarcia umowy kredytu na lokal nr (...) między (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w P. a P. S. o określonym brzmieniu, oraz późniejsze przejście praw i obowiązków banku z niej wynikających na powoda. Bezsporny pozostaje również fakt wydania przez powoda promesy z oświadczeniem, że w przypadku spłacenia przez pozwanego całkowitej kwoty kredytu wyda on zgodę na wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej lokalu położonego przy ulicy (...) w O. oraz fakt spłacenia przez pozwanego kwoty wskazanej w tej promesie, a także późniejsze wydania przez bank zgody na wykreślenie tej hipoteki i dokonanie tego przez sąd wieczystoksięgowy. Spornym pozostaje między stronami, czy z tytułu łączącej je umowy kredytu na lokal nr (...) pozwany zobowiązany jest jeszcze do zapłaty jakiegokolwiek kwoty na rzecz powoda.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód swoje roszczenie wywodził z umowy kredytu na lokal nr (...) zawartej w dniu 20 kwietnia 2010 r. między pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda. Powód podnosił, że pozwany nie wywiązał się z całości ze swoich zobowiązań wobec powoda wynikających z tej umowy.

To na powódzie, jako osobie wywodzącej z określonego faktu skutki prawne, ciążył zgodnie z ogólną zasadą art. 6 k.c. ciężar udowodnienia tego faktu. To powód winien więc wykazać, że pozwany nie spłacił dotychczas całości swojego zobowiązania kredytowego. Regulacja to znajduje potwierdzenie w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Na poparcie swoich twierdzeń wskazanych w pozwie powód dołączył do pozwu wyciąg z ksiąg bankowych, a następnie, na zarządzenie sądu, przedstawił zestawienia spłat kredytów zaciągniętych przez Pana P. S..

Dokumenty te nie pozwalają na uwzględnienie powództwa. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w postępowaniu cywilnym wyciągi z ksiąg rachunkowych nie mają mocy dokumentu urzędowego. Stanowi o tym art. 95 ust.1a ustawy prawo bankowe. W związku z tym, w postępowaniu cywilnym wyciągi z ksiąg rachunkowych banku stanowią dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Są więc dowodem jedynie na to, że bank złożył oświadczenie o treści w tym dokumencie zawartym, nie zaś na to, że miały miejsce podane w nim fakty (co potwierdza między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygnaturze akt I CSK 25/12). Na podstawie załączonego do pozwu dokumentu można więc jedynie stwierdzić, że powód wystawił w dniu 18 stycznia 2016 r. wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdził, że należności pozwanego względem niego z tytułu umowy kredytu wynoszą łącznie 21 762, 42 złotych. Z samego faktu, że powód stwierdził istnienie zadłużenia pozwanego w banku, nie wynika jednak fakt istotny, a mianowicie, że wiarygodność przeciwko pozwanemu istniała oraz że istniała ona w takiej, a nie innej wysokości.

Z całości materiału dowodowego nie wynika, że pozwany jest winien powodowi wskazaną w tym dokumencie kwotę. Nie potwierdzają tego również przesłane na wniosek sądu zestawienia spłat kredytów przez pozwanego. Zestawienia te w żaden sposób nie dowodzą, skąd wynika zasadność ani też wysokość istniejącego wobec powoda zadłużenia pozwanego wobec niego. Ponadto, wątpliwości co do kompletności tej dokumentacji budzi fakt, że nie zostały w załączonym zestawieniu odnotowane dwie wpłaty dokonane na poczet spłaty przedmiotowego kredytu na przełomie lipca i sierpnia 2014 r. w wysokości odpowiednio 338 470, 95 złotych i 2 000 złotych, których dokonanie nie było w żaden sposób kwestionowane przez powoda, i które również potwierdziły zeznania świadka (k. 163). W związku z tym, sąd działając na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. i biorąc pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uznał przedstawionego wyciągu ani zestawień za wiarygodne.

Co za tym idzie, za zasadne należało uznać twierdzenia pozwanego dotyczące braku zasadności żądania od niego przez powoda wskazanej w pozwie kwoty tytułem łączącej strony umowy kredytu. Twierdzenia te zostały potwierdzone przedstawionym przez pozwanego zaświadczeniem wydanym przez bank dnia 17 lipca 2014 r., w którym bank oświadczył, że do zapłaty kredytu pozostała łączna kwota w wysokości 338 470, 95 złotych, (k. 61).

Nie budzi wątpliwości, że po otrzymaniu wpłat na konto pozwanego, bank wydał zgodę na wykreślenie hipoteki zabezpieczającej przedmiotowy kredyt. Potwierdza to wydruk z ksiąg wieczystych dołączony do materiału dowodowego (k. 159), jak również zeznania świadka M. S. (k. 163). Zgodnie zaś z treścią promesy wydanej przez bank, warunkiem wydania przez bank zgody na wykreślenie hipoteki ustanowionej na lokalu położonym przy ul. (...) w O. była całkowita spłata zobowiązań wynikających z łączącej strony umowy kredytu. W związku z powyższym, za zasadne należy uznać twierdzenia pozwanego, że wydając zgodę na wykreślenie hipoteki bank potwierdził całkowite rozliczenie umowy kredytu zawartej między stronami.

Podsumowując, nie ulega wątpliwości, że powód nie przedstawił dostatecznych dowodów na poparcie swoich twierdzeń o istnieniu wobec niego zadłużenia pozwanego z tytułu łączącej ich umowy kredytu. W związku z powyższym, sąd orzekł o oddaleniu powództwa.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie, nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. W

przedmiotowej sprawie na koszty procesu składa się kwota 4.800 złotych tytułem wynagrodzenia adwokata (zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji.